

Dragi prieteni,

Ați trimis desenele, poeziile, compunerile și corespondențele voastre la concurs? Sînt nerăbdător să vi le duc la redacție. Nu întîrziați. Juriul așteaptă.

Poștașul

NICI O ORĂ PIERDUTĂ

Aceasta este dorința colectiviștilor, a muncitorilor din G.A.S. și S.M.T. de pe întreg cuprinsul patriei noastre. Primăvara a întîrziat, dar lucrările agricole nu trebuie să întîrzie. Și sub această deviză au ieșit cu soarele în cîmp. Munca spornică se desfășoară și în regiunile nordice ca și pe cîmpia Dunării. Pretutindeni unde terenurile sînt zvîntate, se aude tractorul. Se grăpează ogoarele de toamnă, se fac semănăturile de primăvară.

Au intrat în funcție și sapa și hîrlețul. Răsadurile își mută locuința din sere în grădinile bine amenajate și prevăzute cu tot ce e necesar pentru asigurarea dezvoltării tulpinițelor, deocamdată plăpînde. Viile au început să fie scoase de sub învelișul lor de humă. Și livezile sînt pline... În această intensă activitate pe primul plan se află preocupările pentru însămînțări. Cunoscuta menire a semănătorului lui Alecsandri, să iasă dintr-un bob o mie, răsună concomitent din mii de piepturi, numai că în locul „sacului la subsuoară" pe întinsele tarlale se încrucișează drumul semănătoarelor mecanice. În regiunea Galați pînă la 16 aprilie peste 51% din suprafața planificată era însămînțată cu porumb. Colectiviștii din Sălău-Maramureș au însămînțat pînă la aceeași dată peste 300 ha. În gospodăriile colective din regiunea Iași au fost arate peste 151 000 ha și au fost grăpate 164 780 ha ogoare de toamnă. Cea mai mare parte din suprafața repartizată cu culturi pentru etapa I a fost însămînțată. În regiunea București, unde primăvara a sosit mai din timp, în raioanele Fetești, Giurgiu, Alexandria, Slobozia, Urziceni și Drăgănești-Vlașca s-a terminat însămînțatul porumbului.

Primăvara a venit, iar colectiviștii au întîmpinat-o cu bună voie și cu... toate forțele pe cîmp. Nici o oră pierdută.

Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

SÎNT GATA ÎNTOTDEAUNA

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul XV nr. 17 (957) * miercuri 22 aprilie 1964 * 8 pag. 30 bani

SALUT VOIOS TRACTORIȘTILOR

Tractoarele au pornit unul după altul spre cîmpurile gospodăriei agricole colective Tinca, din raionul Salonta. Îmbrăcați în salopete, tractoriștii au surîs veseli grupului de pionieri de la școala medie din comună, care veniseră să-i întîmpine. În prima zi a campaniei de primăvară, se cuvenea un „salut voios!" celor nouă băieți din brigada a 8-a de tractoare.

Spor la lucru, le-au urat copiii!

Spor la lucru au răsunat cîmpurile!

Și plugurile au răscolit primele brazde lăsînd în urma lor pămîntul ca asfaltul abia turnat.

...Pe cîțiva dintre tinerii tractoriști i-am cunoscut spre seară cînd se-ntorseseră la gospodărie: Andor Gheorghe, Mocsi Francisc, Herdean Crăciun... Erau veseli și mereu porniți pe glume. De altfel, abia au terminat de un an sau doi școala. Și totuși, în timpul puțin care-i desparte de băncile școlii profesionale, toți trei au ajuns

fruntași. Își iubesc mult meseria. De la ei am aflat că „puștii" de la școala medie îi vizitează destul de des.

— Ne întreabă de una, de alta și nu scăpăm pînă nu le explicăm cum e construit tractorul, cum funcționează — îmi spune Andor. Un prieten bun îmi e Cozma Iosif din clasa a V-a. Ori de cîte ori aude că joc în piesă la cămin, e în primele rînduri de bănci. Săcăceanu Mihai, colegul lui mai mare dintr-a șaptea mi-a mărturisit de pe-acum că vrea să se facă tractorist. Și lui, și celorlalți pionieri le împărtășim cu drag inimă cîte ceva despre meseria noastră.

MARTA CUIBUȘ

DIRECȚIA NAVIGAȚIEI CIVILE NAVROM — TELEGRAMĂ RADIO

GAZETA SCINTEIA PIONIERULUI BUCUREȘTI

PRIN STAȚIA RADIO-NAVROM BUC. DELA PETROLIERUL „PLOIEȘTI"

Echipajul petrolierului „Ploiești" navigînd pe Oceanul Indian vă trimite un cald salut marinăresc stop De la o depărtare de mii de mile marine stop gîndurile noastre se îndreaptă spre voi stop schimbul nostru de mîine. Știm că învățați cu perseverență pentru a vă însuși cunoștințele necesare stop. Ca majoritatea cetățenilor din patria noastră dragă și noi marinarii citim stop învățăm stop în orele libere unii studiază cărți și reviste de specialitate pentru a fi la curent cu cele mai noi probleme tehnice stop alții însă învață ca și voi stop Ei n-au avut posibilitatea să învețe în copilărie și de aceea își completează astăzi studiile medii și superioare la fără frecvență stop îmbogățirea cunoștințelor e de cea mai mare importanță stop

Dragi pionieri stop știm că preocuparea voastră nr. 1 este învățătura. Vă dorim succes stop Faceți ca ea să devină o preocupare a fiecărui pionier stop a fiecărui elev stop Pe orice părinte îl bucură succesele copiilor săi stop La sosirea noastră de pe mările și oceanele lumii să aflăm numai bine stop

ADRIAN SERESCU
comandantul petrolierului „Ploiești"

PREOCUPAREA Nr. 1: ÎNVĂȚĂTURA

- **Un sfat pentru Paul**
- **Plată cu... răsplată**
- **Dacă-ar fi procedat ca Georgică...**

La discuția noastră sosesc zilnic nenumărate scrisori. „Cer cuvîntul", „Vă rog să mă înscrieți la discuții", „Aș vrea să-i dau un exemplu lui Paul" — așa încep majoritatea scrisorilor. Dorința de a contribui la îndreptarea lui Paul e prezentă în cuvîntul multor cititori. Să citim împreună scrisoarea trimisă de Ciacoi Diana din clasa a VI-a, Școala medie nr. 10 din Cluj.

„Am aflat cu mîhnire despre cele întîmplate. Nu te mai sprijini pe munca altuia! Cînd ești în clasă, fii atent la explicațiile tovarășilor profesori, cînd ești acasă, învață. Și nu lăsa cartea pînă nu ești convins că ai înțeles, că știi lecția. Problemele și exercițiile scrie-le cu grijă și nu renunța pînă nu-ți iese rezultatul cel bun. Important este să nu lași baltă lucrul început. În felul acesta cred că vei reuși să-ți ajungi din urmă colegii.

Cred că îți pare rău de cele întîmplate, dovedește-ne că a fost o greșeală".

Pionierul Petre Constantin, președintele detașamentului clasei a VII-a din comuna Starchiojd, raionul Teleajen *ne scrie.*

— „Să-mi dai înapoi mărțișorul — așa a apostrofat-o pe Nuțica colegul ei de bancă, Mihalcea Anghel.

Era la teza de matematică. Anghel și-a pregătit din timp caietul, cerneala și... fițuica.

— Renunță, i-a spus colega lui de bancă. E rușinos.

De cum a trecut la „acțiune", Nuțica l-a anunțat pe tovarășul profesor. Urmarea v-am spus-o — Anghel s-a supărat, i-a cerut înapoi mărțișorul. Și acum e convins că Nuțica nu-i este de fapt o prietenă bună".

Cele povestite ne-au făcut să ne gîndim la Paul și Georgică, la felul în care înțeleg ei prietenia. Nuțica știe ce înseamnă prietenia. Rămîne doar, ca din discuția despre Paul să înțeleagă acest lucru și Anghel.

„La noi lucrurile s-au petrecut altfel, ne scrie Pleșa T. Niculina din comuna Buzoieni, raionul Lehliu, regiunea București. *Pleșa Maria a fost în spital și a rămas în urmă cu lecțiile. Pionierа Matei Maria s-a dus la ea acasă, i-a arătat lecțiile din urmă, și o vreme au făcut lecțiile împreună. Dacă i-ar fi dat să copieze rezultatele ar fi ajuns poate ca și Paul, cine știe? Ajutor înseamnă prietenie adevărată ori, tocmai aceasta nu a înțeles Georgică".*

PE BORDUL NAVEI „SPERANȚA"... și-n alte două clase

ÎNTÎI AM FĂCUT CUNOȘTINȚĂ CU-N PERSONAJ CIUDAT : NEPĂSAREA.

— Ce-i cu tine, Aurel ? Azi n-ai mers la școală ?
— Ba, da !

Aurel e un băiat înalt, subțire, negricios. Poartă un tricou vărgat și dacă profesoara de geografie nu s-ar fi oprit să-l întrebe ce caută pe stradă în timpul orelor, n-aș fi bănuit că-i școlar. Ne privește senin și întrebarea nu pare să-l fi tulburat de loc

— Acum nu ai nici o oră ?

Aurel dă același răspuns, fără măcar să clipească

— Ba, da !
— Și de ce ai plecat din clasă ?
— Să-mi cumpăr un caiet
— In timpul lecției!?

Aurel zîmbește mirat, iar umerii lui înguști se înalță nepăsători, ca și cînd ar vrea să spună : „Ei, asta-i ! Și ce dacă am plecat de la lecție ?"

ÎN MIJLOCUL ECHIPAJULUI „SPERANȚA"

Puntea navei are ceva din aspectul unei clase bine îngrijită : trei rînduri de bănci, tablă, catedră. Mă întîmpină 40 de chipuri zîmbitoare și zăresc aproape tot atîtea cravate roșii. Istoria echipajului de pe „Speranța" e scurtă. În clasa a VII-a B a Școlii medii „Alexandru Sahia", la sfîrșitul trimestrului I, situația la învățătură era îngrijorătoare : 17 corigenți. Colectivul de conducere al detașamentului, diriginta clasei, instructoarea superioară, au analizat serios situația. S-au luat măsuri concrete. Elevii buni să-i ajute pe cei căzuți la una, două sau trei materii. Trifu Ana și-a luat angajamentul s-o ajute pe Bușe Aurora la matematică ; Ciupitu Gabriela pe Diaconu Ioana la istorie și geografie. Angajamente asemănătoare și-au luat și alți pionieri silitori. Totuși situația continua să rămînă destul de proastă. Mai ales la frecvență. Se lipsea mult de la școală, fără motive. Adică motive erau : hoinăreala pe malurile Colentinei (care curge la cîteva sute de metri în spatele școlii), săniuș, filme. Ca să se pună capăt acestei situații trebuia găsit ceva atrăgător. Ceva care să satisfacă setea de hoinăreală. Poate tot un joc. Cuiva i-a venit ideea cu nava. O idee pe cît de năstrușnică, pe atît de bună. O navă te duce repede cu gîndul spre cele mai grozave călătorii. De pe bordul unei nave pot fi văzute locuri pitorești, orașe și țărmuri noi. Diriginta clasei a găsit ideea frumoasă, a sprijinit-o și foarte curînd în rada școlii a fost zărit pavilionul „Speranței". Echipajul era hotărît să înfrunte furtunile, să ocolească bancurile de nisip, stîncile periculoase și, bineînțeles, să lupte împotriva chiulului, a nepăsării și a indiferenței.

Roșu Veronica, președinta detașamentului, blondă, cu ochi albaștri sare, bucuroasă, să-mi prezinte echipajul. Căpitanul „Speranței" este pioniera Trifu. Secundul, pionierul Gheorghe Vasile. Stă puțin aplecat de spate. Nu știu ce să cred. S-a obișnuit să stea așa la cîrma „Speranței", ori o fi prea înalt și nu vrea să arate ? Căpitanul și secundul sînt fruntași la învățătură. Roșu Veronica îmi prezintă, rînd pe rînd, tot echipajul. Cei mai mulți sînt și ei fruntași : Constantin Viorel, Cuțic Filofteia, Stan Marcela, Leca Vasilica, Vlad Spirică, Ghero Victor, Ilie Alexandru, Rerich Iulian, Blendea Florica, Stăncioiu Gheorghe. Sînt mulți. Nu mai apuc să însemn numele tuturor. Rețin însă un lucru important. În urma numeroaselor călătorii pe toate paralelele și meridianele, echipajul „Speranței" s-a pătruns și mai mult de simțul datoriei, a învățat să prețuiască disciplina, să fie un înverșunat dușman al chiulului și nepăsării. Rezultatele s-au văzut repede. Absențele nemotivate au început să fie tot mai rare. Tache Alexandru, Garofil Costea, Alexandru Ion și Pantazi Vasile au înțeles să fie atenți în timpul orelor, să nu mai „bruieze" profesorii atunci cînd explică lecțiile, să intre în clasă imediat ce sună. Pînă la sfîrșitul trimestrului al II-lea, 11 elevi (dintre cei 17) cu medii de corigență, la una, două și trei materii, au reușit să se îndrepte. Totul ar fi frumos dacă...

Roșu Veronica își încrețește ușor fruntea și după o clipă de ezitare, spune cu ciudă :

— Dacă nu ne-am izbi de nepăsarea elevilor Aurel Constantin și Avanu Marin

Cei doi se ridică în picioare. Abia acum observ tricoul vărgat al elevului întîlnit pe stradă mai înainte.

Are aceeași privire senină, mirată. Cum, despre el e vorba ? Ei, asta-i ! Dar ce-a făcut el ca să fie adus iar în discuție ? Chiulește de la ore ? Nu vrea să învețe ? Bruiază profesorii ? Cine, el ?

Pe la mijlocul trimestrului al II-lea, ca să-l determine să vină la școală, au mers după el acasă directorul școlii, urmat de întreg echipajul „Speranței". Totuși, Aurel a continuat să chiulească, să respingă cu încăpățînare ajutorul colectivului din care face parte, să se mire cînd este adus în discuție. Am deschis catalogul. Rubricile din dreptul lui sînt negre de absențe nemotivate, și de note proaste. Este căzut la trei materii, iar la orele de practică nu i s-a încheiat media pentru că profesorul nu l-a văzut niciodată în tot lungul trimestrului. Astăzi Aurel a plecat de la ora a II-a să-și cumpere... caiet. Îl întreb :

— De ce nu vrei să primești ajutorul colegilor ?

Aurel înalță din umeri :

— Ce ajutor ? Nu m-a ajutat nimeni...

Echipajul „Speranței" începe să murmure indignat. Privesc barometrul. Anunță furtună.

UNDE „PRIETENIA" DĂ ROADE PROASTE

Clasa vecină, a VII-a A, seamănă cu cealaltă din care abia am plecat, ca două picături de apă. Bănci noi, tablă, catedră, glastre cu flori, perdeluțe albe. Sînt și aici fruntași la învățătură : Jemnea Valentin, Zavragiu Marin, Boacă Maria, Dinu Elena, Acsan Marcel. Pe trimestrul al II-lea, cu ajutorul pionierilor fruntași, numărul corigenților a scăzut. Din 12 pe trimestrul I, mai au doar 5. Și aici, doi elevi, Nuțu Ion și Duțu Stelian, chiulesc de la ore, vin la școală cu lecțiile neînvățate, fac gălăgie în timpul orelor, nu vor să primească ajutorul colegilor mai buni. Problema nr. 1 — aici însă e alta. Duțu și Nuțu s-au împrietenit cu Rotaru Constantin. Pînă anul trecut a fost un elev bun. Prietenia cu cei doi a făcut să se uite însă acest lucru. Duțu și Nuțu au asupra lui o influență negativă. Încercările detașamentului de a-l scoate de sub influența celor doi, s-a lovit de încăpățînarea lui ca de un perete de cremene. Ca și Duțu sau Nuțu, Rotaru a început să mintă, să nu-și respecte cuvîntul, să-și ia angajamente formale. Inainte de vacanță și-a luat angajamentul să învețe un rol. Știindu-l un bun recitator, colegii au vrut să-l atragă în echipa de teatru. Rotaru a luat piesa să-și transcrie rolul — dar a uitat repede pentru ce a luat-o. Nu s-a mai întors nici cu piesa, nici cu rolul transcris...

Colegii nu și-au pierdut însă încrederea și nici răbdarea. Îl așteaptă să-și intre în... rol. Cineva șoptește :

— I s-a dat să interpreteze un personaj pozitiv.

PROBLEME GRELE, DOI PIONIERI FRUNTAȘI, UN PORTAR ȘI DIN NOU ACELAȘI PERSONAJ CIUDAT : NEPĂSAREA.

Pe Murgescu Ileana, președinta detașamentului claselor a VI-a A și B de la Școala de 8 ani nr. 11, am întîlnit-o întîi în cabinetul directoarei. I-am pus o întrebare, destul de obișnuită într-o școală :

— Cum stați cu învățătura ?

Ileana zîmbește mai mult de politețe și vrea să-i precizez :

— Cine ? Eu sau detașamentul ?

Încerc să-mi închipui distanța dintre ea și detașament. Spun concesiv.

— Și tu. Și detașamentul.

Ileana își trece repede mîna prin păr :

— Eu stau bine. Cînd răspunzi doar de tine e mult mai ușor...

— Trebuie să înțeleg că detașamentul stă prost ?

— Nu. Stă și detașamentul bine. 20 de elevi din 40 — au medii între 8 și 10. Aici sînt însă și probleme grele.

— Cît de grele ?

Ileana zîmbește, apoi devine gravă.

— Avem în clasă un bătăuș : Alexe Ion. E repetent. Anul acesta a început destul de prost. Nu învață, întîrzie de la ore, își lovește, de te miri ce, colegii. Are nota 7 la purtare

— Și ?...

— Ne dă multă bătaie de cap. Trebuie totuși să ne ocupăm de el. Să-l ajutăm.

— Chiar dacă vă lovește ?

Ileana continuă să rămînă gravă :

— Pe Lunca Mihăiță l-a lovit și totuși a primit să-l ajute. Datorită lui, la sfîrșitul trimestrului al II-lea, Alexe Ion nu a rămas corigent la nici un obiect. La matematică, unde pe trimestrul I avea media 4, pe-al II-lea a obținut 7.

Intrăm în clasă, e un băiat mărunt, blond, tuns, cu nasul cîrn sau aproape cîrn. Cînd îl întreb dacă nu i-a purtat pică lui Alexe Ion pentru că l-a lovit, spune cu-o înțelegere uimitoare :

— A dat în glumă ! N-avea nici un rost să-i port pică.

Totuși, Mihăiță e nemulțumit de Alexe. După ce și-a îndreptat puțin notele, a început să-l evite. Nu vrea să mai vină la el să învețe împreună.

Cealaltă problemă grea despre care Ileana n-a mai apucat să-mi spună nimic, e legată de Chițu Gh. Ion. Stă tot în banca a II-a, în rîndul de mijloc. Mă privește cu niște ochi mici, inteligenți. E mic, sprinten, neastîmpărat. Pe el s-a angajat să-l ajute Mihăilescu Vintilă, dar nu merge să învețe cu el, decît cînd are nevoie de caiete să-și copieze problemele sau exercițiile care li se dau în clasă.

Mihăilescu Vintilă se ridică și spune :

— Chițu ar putea să învețe și singur, dar pentru el pe prim plan e poarta. Unde sînt două cărămizi, două șepci sau două ghiozdane, acolo e prezent și el în mod sigur. I s-au făcut caricaturi la gazeta de perete, i s-au adus critici, dar el a rămas nepăsător.

Petrescu Ion spune aproape același lucru :

— Noi am căutat să-l ajutăm în multe adunări, dar Chițu a rămas nepăsător.

Din nou întîlnesc acest personaj ciudat. Nepăsarea. Îmi pare rău că n-am luat de pe bordul „Speranței" un barometru. În orice caz, după discuțiile pe care le-am transcris în întregime, am impresia că aici, în clasa a VI-a A de la Școala de 8 ani nr. 11, se anunță vreme frumoasă.

COSTACHE ANTON

Poșta activului pionieresc

Unde-i unul, nu-i putere

Aceasta o spunem din experiență — zice pioniera Poiată Doina, președinta grupei de la a V-a B, Școala medie nr. 4, Iași. Undei-i unul, nu-i putere.

Într-adevăr, cînd au organizat un joc turistic a fost interesant, dar parcă a fost așa, totul de-a gata. Au mers în parc, au căutat biletele, au răspuns. Altădată însă la pregătirea și desfășurarea unei acțiuni fiecare participă mai activ, fiecare are cîte ceva de făcut, o sarcină precisă. De exemplu, simpozionul dedicat lui Ion Creangă. Ca să vorbească despre viața marelui povestitor s-a ocupat Popescu Alexandra. Ajutată de alți cîțiva pionieri ea a citit cărți, reviste, s-a documentat la fața locului, adică la bojdeucă. Rusu Doina s-a gîndit să aducă în discuție prietenia autorului cu „bădița Mihai". (Știți, desigur, că e vorba despre poetul Mihai Eminescu). A fost la Muzeul memorial Ion Creangă, a extras citate din scrisorile celor doi și apoi le-a prezentat pionierilor. Poită Doina a citit și ea un fragment din „Amintiri din copilărie". Spun un fragment, dar pentru aceasta a citit toată cartea, a ales ce a crezut mai deosebit, s-a sfătuit și cu alți pionieri, cu tovarășa profesoară de limba romînă. Acest simpozion pionierii grupei îl doreau interesant, deosebit, vesel. De aceea au și dramatizat unele aspecte din opera scriitorului. Boieriu Alexandru, Șuleap Mihai și alții au pregătit cu migală textul, au făcut repetiții, și-au înjghebat costume adecvate.

Împărțind sarcinile în felul acesta, desigur că acțiunea a fost bine pregătită, s-a desfășurat într-un mod interesant, plăcut, fiecare pionier simțindu-se participant activ la reușita ei

Am putea să mai adăugăm felul în care și-au împărțit sarcinile pentru buna reușită a simpozionului dedicat lui Nicolae Grigorescu, pentru organizarea concursurilor de creație literară și desen, pentru adunările în care au discutat despre învățătura și munca lor pionierească.

Fără îndoială, în grupă și detașament sînt nenumărate sarcini. Unele permanente, altele periodice. Ciobanu Mihaela și Alexe Emilia se preocupă de abonamente la presa și revistele pentru copii, Popescu Alexandra de gazeta de perete. Moșneaga Jenica și Ababei Maricica de procurarea biletelor pentru a merge în colectiv la diferite spectacole de film sau teatru...

Important este faptul că atît cei din grupa clasei a V-a B, cît și ceilalți președinți de grupă și detașament au înțeles necesitatea acestui principiu — fiecărui pionier o sarcină precisă. Cît despre aplicarea lui nu ne îndoim, dovadă calitatea din ce în ce mai bună a adunărilor și acțiunilor pionierești.

GETA COSTIN

Cînd n-ai ce face!

... te plictisești, desigur. Așa a pățit și Țicu. L-am găsit turtindu-și nasul de vitrina unui atelier-foto din P-ța Libertății. Aburea geamul vitrinii, ințepa apoi urma aburită cu nasul, apoi iar aburea... ș. a. m. d. Poate nu mi-ar fi atras atenția dacă nu l-ași fi văzut și la alte vitrine făcind la fel.

— Ce faci, flăcăule? il întreb.

— Cine, eu? întreabă, la rîndul, foarte agale, Țicu. Și căscă lung, lung și... plictisitor încît, fără voia mea, căscai și eu. Mă plimb — răspunse el în cele din urmă.

— Ba, te plictisești grozav, nu-i așa? Mai bine ai merge și tu undeva să te distrezi...

— Unde? N-am unde... Și, cu o repeziciune nebănuită la el, se răsuci pe călcîie și-o luă la sănătoasa.

N-am fugit după el. Ar fi rîs lumea de noi. Dar am pornit-o prin oraș, să văd cu proprii mei ochi dacă Țicu avea sau nu motive să se plictisească.

UN MOȘNEAG DE... 9 ANI

La primul colț de stradă făcui la dreapta, apoi la stînga și... iată-mă purtat de un batalion de copii în sus, pe Republicii, la „Casa pionierilor". Gălăgioși, veseli, copiii m-au molipsit și pe mine.

— Unde mergeți? — întreb.

— La spectacolul de păpuși — răspunde un prichindel.

— In excursie la Făget — zice altul mai mare, să tot fi fost prin clasa a VI-a.

— Ba, și într-un loc, și în celălalt, mă lămuri o fetiță de la Școala de 8 ani nr. 12. Membrii activelor pionierești merg azi în excursie la Făget: orientare cu busola, semnalizare cu fanioane, descifrare de urme... Iar cei mai mici participă la un eveniment în istoria Casei pionierilor din Cluj.

— ... Azi, cercul de păpuși, abia înființat în toamnă, dă primul spectacol: „Petrică și Moș Petrol"!

Și iată-mă și pe mine la spectacol, iar mai înainte de asta, iată-mă discutind cu „Petrică" — Andreescu Carmen, și cu „moș Petrol" — Săndulescu Cornelia, ambele în clasa a III-a la Școala medie „Nicolae Bălcescu".

...După ce-am văzut frumosul spectacol de păpuși, m-am întrebat: oare Țicu nu s-ar fi distrat și el la acest spectacol?

O LUME VEȘNIC NOUĂ

Pășind pe urmele altui grup de copii — iată-mă sus, la Grădina Botanică. Grădina e vestită în țară și în alte țări, iar clujenii o iubesc și ori de cîte ori au prilejul, o laudă. Au și de ce. Aici, iarna sau vara, afli o lume veșnic nouă. Mai ales în serele vaste, unde poți vedea ceva deosebit sosit de curind din cine știe ce colț al lumii. Iar în parc... Numai să te plimbi pe alei și poți spune că n-ai pierdut vremea degeaba.

...Dar Țicu nu era printre vizitatori...

„BATE, TOBA!"

La cinematograful „Tineretului", lume multă. Mă uit și eu. Un bătrîn în frumosul costum național al țăranilor bistrițeni, se bucură:

— Doamne, că mîndri-s!

Cine-s mîndri?

Cine să fie — pionierii! Zeci și zeci!

In sunet de goarne și răpăit de tobe — merg aliniați la film. Filmul — un film din viața pionierilor: „Bate, tobă!"

...Dar Țicu nu-i nici printre acești pionieri.

PE-UN SINGUR STILP

Apoi, în centrul orașului, unde m-am întors și unde-l părăsisem de dimineață pe Țicu, am descoperit vreo 6-7 afișe care te invitau, tînăr sau vîrstnic, să mergi la Casa de cultură, la Teatrul de păpuși, la Teatrul Național, la conferința despre o expediție în Pamir și mai știu eu unde. Alături, pe afișier, alte anunțuri: meci de volei, meci de baschet...

Eu zic așa: încearcă, Țicule, și-n duminica următoare mergi pe-acolo pe unde am trecut și eu, în dorința de a-ți arăta că într-un oraș ca al tău, un copil, un pionier de 12 ani, n-are cum se plictisi.

Decît dacă... vrea!

ȘTEFAN ZAIDES

„Răsfoind" jurnalul unității

La Școala generală de 8 ani nr. 4 din Tg. Mureș, am asistat la o originală „răsfoire" a jurnalului unității.

Douăzeci și cinci de minute dans coregrafic.

Scena spațioasă cuprindea în afara decorului adecuat 160 de artiști amatori purtători ai cravatelor roșii.

Prima filă a jurnalului a adus în scenă, in mlădieri armonioase de dans, uimirea copiilor în prima lor zi de școală, dragostea și prietenia cu care pionierii i-au întîmpinat. Era un dans în ritmul muzicii sau o scenă reală petrecută aievea în primele sunete ale clopoțelului de început de an școlar?

Și una și alta într-o îmbinare măiestrită, ca și în paginile următoare în care carnavalul pionieresc se desfășoară aidoma celui de anul nou. Asemenea pregătire pentru concursul cultural artistic care îți prezenta pe scenă, rind pe rind, evoluția formațiilor de dans, a echipei de teatru, a grupului de recitatori sau a corului.

O realizare la un autentic nivel artistic. Repetăm un „bravo" pentru toți. Spun „repetăm" pentru că acest „bravo" a fost rostit de comisia care a acordat premiul I la faza pe oraș a concursului cultural-artistic, acestui entuziast și bine pregătit colectiv.

M. CALIN

Fruntași la învățătură

PARASCHIVOIU VASILE, clasa a V-a, Școala de 8 ani Fetești, comuna

Cîmpuri, raionul Panciu. Este unul din cei mai buni elevi ai școlii. De curind întreaga clasă a sărbătorit *„Centenarul" notei 10*.

Vasilică, așa îi spun colegii, a încheiat trimestrul II numai cu note de 10. In total, numărul notelor de 10 obținute pe trimestrul I și II se ridică la... 100. Cu ocazia acestui eveniment, colegii l-au sărbătorit, iar în cinstea lui și a altor fruntași, au cîntat cîntece pionierești. Vasilică a împărtășit cu dărnicie din experiența sa și celorlalți colegi ai săi.

CIONTEA LILIANA, clasa a III-a B, Școala medie „Unirea" din Tg. Mureș. Fruntașă la învățătură și în activitate pionierească, reușește să antreneze întregul detașament la toate activitățile programate. Puterea de convingere a Lilianei, stă în exemplul personal. Este apreciată nu numai în clasa sa, dar chiar și de colegii din clasele mai mari. Reușeș-

te să organizeze timpul liber astfel ca să fie plăcut și instructiv.

DINU GHEORGHE, clasa a V-a, Școala de 8 ani

Broșteni, comuna Ion Roată, raionul Urziceni, președintele grupei a II-a, detașamentul nr. 3. Este fruntaș la învățătură și participă activ, alături de ceilalți pionieri, la acțiunea de înfrumusețare a școlii și comunei. Astfel au amenajat grădinița din fața școlii, au curățat brazdele de flori de pe marginea șoselei, au săpat 80 de gropi pentru puieți.

ROGOZEA MIHAI, clasa a VI-a, Școala medie Cobadin, raionul Negru Vodă. Este președintele detașamentului nr. 2. Fruntaș la învățătură și în activitățile patriotice, a avut de curînd marea bucurie de a primi cea de

a doua steluță purpurie — distincția pionierească.

GHICULESCU FLORINA, clasa a VI-a, Școala medie „Emil Racoviță" — București. Este o pionieră fruntașă la învățătură, disciplină și activități patriotice. Invață foarte mult la limba și literatura română și își ajută cu drag colegii.

IAMANDI NATALIA, clasa a V-a, Școala de 8 ani

Sibiciu, raionul Cislău. Este una dintre cele mai bune eleve ale școlii. Alături de ceilalți pionieri participă activ la acțiunea de înfrumusețare a comunei, acțiune prin care au adus importante economii.

PREDA MARGARETA, clasa a VII-a, Școala de 8 ani Sărbătoarea, raio-

nul Craiova. Este președinta unității. A obținut medii de 10 la toate materiile. Organizează acțiuni interesante cu pionierii și este fruntașă în activitățile patriotice.

și în activitatea patriotică

„AICI SE PLĂMĂDEŞTE ALUMINIU"

Imaginea ne este familiară. O întîlnim tot mai des pe plaiurile ţării. Undeva, la margine de oraş ori în plină cîmpie se înalţă o pădure din stîlpi de oţel şi beton; macarale uriaşe poartă la înălţimi poveri de mii de kilograme, iar în jur puzderie de oameni în salopete — constructorii. Şantier. Aşa este şi aici, la Slatina. Pe cîmpul de lîngă gară, ca o prelungire a oraşului, cît cuprinzi cu ochii în jur, sumedenie de maşini dintre cele mai complicate, dantelăria schelelor şi braţele de macarale proiectînd pe albastrul cerului geometria viitoarei construcţii. La prima vedere — un şantier ca oricare altul. Dar... „aici se plămădeşte aluminiu", spun constructorii cu mîndrie. Da, aluminiu! Un metal cu foarte multe întrebuinţări, necesar. industriei noastre socialiste.

Vocabularul industrial se îmbogăţeşte

Cu vreo două decenii în urmă, mai era la modă expresia: „Romînia este o ţară eminamente agricolă". Aşa susţineau moşierii şi capitaliştii, aşa voiau duşmanii noştri să rămînă Romînia: eminamente agrară, adică săracă, înapoiată. Iar, astăzi ni se pare firesc să vorbim despre tractoare romîneşti, autocamioane romîneşti, cargouri romîneşti, strunguri romîneşti, instalaţii de foraj romîneşti şi atîtea alte produse industriale, care se bucură de mare faimă pe piaţa mondială. Tractoare, autocamioane, locomotive romîneşti sînt cuvinte ce definesc adîncile prefaceri înfăptuite în ţara noastră în anii puterii populare, sînt cuvinte care vorbesc despre puterea industrială mereu crescîndă a patriei noastre, sînt cuvinte care ne umplu inimile de bucurie şi mîndrie. Iar vocabularul, denumind produse industriale romîneşti, va spori mereu. Nu peste mult timp vom putea spune: aluminiu romînesc, căci la îndemnul partidului şi prin hărnicia constructorilor aici, la Slatina, se ridică prima Uzină de aluminiu din ţară, care va inaugura o nouă ramură a metalurgiei neferoase. Deocamdată, aici se află încă un vast şantier. Dar, animaţi de dorinţa de a da cît mai curînd patriei aluminiu romînesc, constructorii doboară recorduri după recorduri, făcînd uzina să crească de la o zi la alta. La prima hală de electroliză lucrările de construcţii şi montaj avansează într-un ritm rapid; Fabrica de anozi îşi anunţă şi ea prezenţa, masivă, impunătoare. La staţia de redresori, la turnătorie s-au montat deja primele agregate. Nici un an n-a trecut de cînd aici se afla un cîmp gol. Iar acum, pe o întindere de zeci de hectare, nu zăreşti decît construcţii industriale.

Macaralele îşi dau mîna

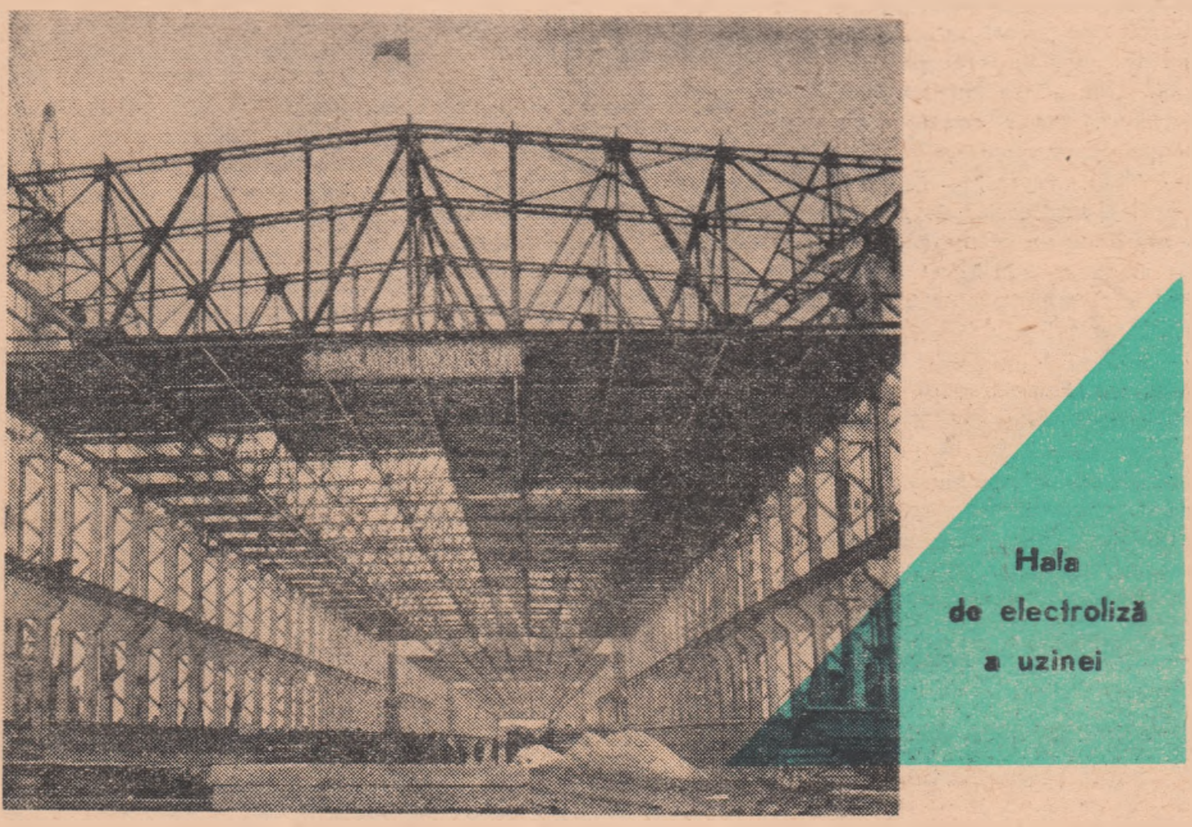
Timp de cîteva ceasuri străbatem în lung şi-n lat şantierul. Iată-ne ajunşi într-un uriaş tunel metalic, larg de vreo 30 de metri şi lung de 600 de metri. Este hala de electroliză. Inginerul Vlad Popescu, un tînăr de vreo 29 de ani, şeful acestui şantier, îmi explică:

— Prima fază a montajului, plantarea stîlpilor, s-a terminat. În prezent ne aflăm în a doua fază a montajului; instalarea cuvelor şi a acoperişului. Ce sînt cuvele? Nişte bazine de formă dreptunghiulară în care are loc electroliza şi unde, de fapt, se obţine aluminiul. Aici lucrează constructori tare harnici şi pricepuţi, cum sînt betoniştii lui Ilie Bogatu sau Ion Diaconu, care, chiar şi în timpul iernii au izbutit să-şi depăşească norma cu 20—30 la sută.

Mergem mai departe. La mijlocul halei, privirea ne este atrasă de cele două macarale care montează fermele metalice de la acoperişul halei. Priveliştea este uimitoare. Undeva, între pămînt şi cer, braţele celor două macarale se întîlnesc, una preluînd sarcina de la cealaltă. Parcă ar fi doi oameni ce-şi dau mîna! Şi de fapt aşa şi este. Cei doi macaragii. Ionică Gheorghe şi Ion Căpăţînă, îşi dau mîna de zeci de ori pe zi, prin intermediul braţelor macaralelor. Grozavă temă de poezie!

— Fireşte, nu ne-am gîndit la poezie cînd am născocit acest sistem, continuă inginerul, ci la faptul că altfel nu puteam monta acoperişul. În interior, după cum vedeţi, se instalează cuvele. Din această cauză, fermele acoperişului au trebuit asamblate afară. Ori macaraua din exterior nu are braţul atît de puternic şi nici atît de lung încît să poată ridica ferma metalică în greutate de 10 tone la înălţimea de 20 de metri şi s-o ducă pe acoperiş. De aceea am instalat altă macara în interiorul halei care preia sarcina celei de afară.

Cu alte cuvinte, înlăturînd cauzele care ne îngreunau munca, le-am dat de lucru poeţilor. Şi rîde din toată inima.

Hala de electroliză a uzinei

Modestie de constructor

Organizată pe baze judicioase, ştiinţifice, munca pe şantier se desfăşoară într-un ritm viu, intens. Şantierul rămîne însă... şantier. Ploaia sau vîntul, arşiţa sau frigul sînt tot atîţia „duşmani" cu care constructorii au de luptat. Iar lupta aceasta dintre om şi neprevăzut este crîncenă, uneori de-a dreptul dramatică. Pe şantier întîlneşti la fiecare pas întîmplări, situaţii care solicită din partea constructorilor şi iscusinţă profesională, şi tărie morală, şi spirit de sacrificiu.

...într-o noapte, staţia de betoane care prepară beton pentru întreg şantierul, a încetat să funcţioneze. Din cauza gerului, conducta care furniza aburi pentru încălzirea betonului se defectase. În plus, se oprise şi banda transportoare. Asta însemna că, cel puţin pentru cîteva zile, munca pe şantier ar fi stagnat. Ce era de făcut? Fără multă vorbă, vreo 30 de tineri în frunte cu inginerul Ion Alexandrescu au început lupta. Unii meştereau în grabă panouri de polietilenă şi stufit pentru a feri betonul de îngheţ. Alţii îl încălzeau cu cocsierele. Alţii îl transportau cu găleţile la destinaţie. Lupta s-a prelungit cîteva ceasuri peste schimb. Dar nici unul dintre tineri n-a dat înapoi, n-a părăsit cîmpul de luptă nici măcar pentru cîteva clipe, deşi afară era un ger cumplit, viscolea, iar tinerii erau cu toţii destul de obosiţi. L-am întrebat mai tîrziu pe inginerul Ion Alexandrescu:

— Cum a fost atunci, cînd s-a oprit aburul la staţie?

— Aşa-i pe şantier, mi-a răspuns zîmbind. Sîntem obişnuiţi să lucrăm în orice condiţii. Doar sîntem constructori!

Moment solemn

Într-un colţ al noii turnătorii, printre numeroasele maşini şi agregate ce îşi aşteaptă rîndul la montaj, cîţiva oameni ţin sfat. Se apleacă asupra unor hîrtii, consultă reviste de specialitate şi din nou se apucă să calculeze, să deseneze. Pun la cale construirea unei instalaţii pentru turnarea, deocamdată în mod experimental, a blocurilor catodice necesare halei de electroliză. Ei fac o muncă de pionierat în acest domeniu, căci blocuri catodice, cîntărind peste 1 000 kilograme fiecare, nu s-au mai turnat pînă acum la noi. Sute de schiţe şi planuri au făcut oamenii aceştia, nopţi de-a rîndul au stat aplecaţi asupra cărţilor pentru a găsi cele mai eficiente soluţii de turnare. Şi iată, munca le-a fost încununată de succes: instalaţia este gata, procesul tehnologic, de asemenea. Iar astăzi, astăzi începe turnarea. De aceea sînt cu toţii grozav de agitaţi şi emoţionaţi. Şi inginerul Dumitru Cojoacă, şi inginerul Gh. Rogozea, şi şeful turnătorilor, Vasile Joia. Vor izbîndi oare? După cîteva ceasuri, pe căruciorul transportor se odihnea un bloc masiv, de formă dreptunghiulară, negru, strălucitor: primul bloc catodic din istoria uzinei. Vestea a făcut de îndată înconjurul şantierului. Sosesc la faţa locului specialiştii. Cercetează, măsoară, calculează, ciocănesc, fac probe şi decid: da, blocul este bun! Apoi privesc în jur şi rămîn uimiţi.

— În instalaţiile astea improvizate l-aţi preparat?

— Da!

— Extraordinar!

★

Noaptea a intrat de mult în drepturile ei. Dar şantierul nu doarme. Constructorii şi montorii sînt mereu la datorie.

I. ANDREI

PENTRU VOI, COPII!

Numeroşi copii din patria noastră învaţă în şcoli noi, construite în ultimii ani. Alte localuri de şcoală se află în construcţie. În Capitală, bunăoară, se vor da în folosinţă în noul an de învăţămînt peste 180 săli de clasă. Multe dintre ele vor fi ridicate în cartierele noi: Drumul Taberei, Pajurei-Jiului, Balta Albă, Şoseaua Olteniţei, precum şi în comunele subordonate oraşului Bucureşti — Cetatea Voluntărească, Băneasa Vatră şi altele. Lucrările de construcţie a şcolilor din Şoseaua Olteniţei, Cetatea Voluntărească şi din B-dul Titulescu se află într-un stadiu avansat. În multe localită[...] unea Argeş, u[...] vede pentru a [...] struirea a cir[...] de clasă, lucra[...] tierele şcolare [...] Vor învăţa la [...] şcoli noi ele[...]

La 22 aprilie se împlinesc 94 de ani de cînd s-a născut VLADIMIR ILICI LENIN

LENIN în drum spre Smolnîi

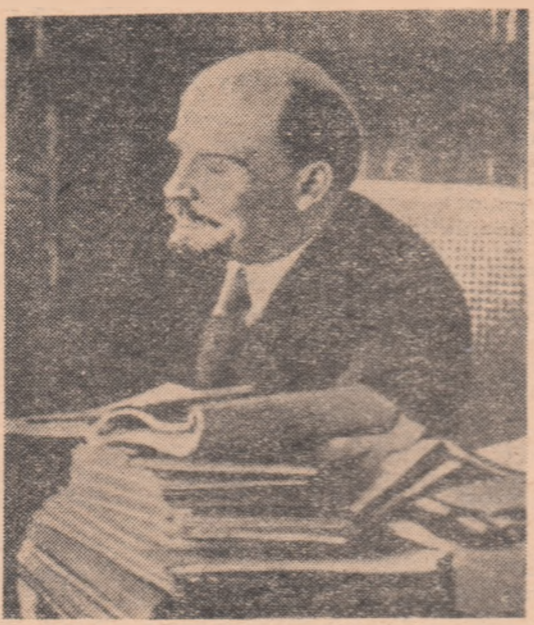
de Nina Cassian

E goală strada... Vîntul vorbește, rar, în somn...
Stau casele cu buza-ncleștată de asfalt.
Cîte-un copac întinde, tot mai puțin înalt,
O creangă buimăcită, ca ghioaga unui Domn...

Un om în haine șterse, un om cu fața taină,
Prin noaptea părăsită de stele și de pași.
Ce inimă uriașă se-aude de sub haină,
Ca steagul strîns în pumnul tăcutului oraș?...

La cîte-un colț de ceață, stau iuncherii călări
Pe cai rotunzi și lacomi, cu nările răsfrînte,
Adulmecînd, în patru cărări și patru zări,
Mireasma răzvrătirii, amețitorul cîntec...

...Spre Smolnîi se îndreaptă un om cu ochii vii.
Zorit e pasul. Uite! Lunecătoare casă.
Un singur-singuratic tramvai mergea acasă,
Ca o cutie verde cu laturi străvezii.

Și s-a urcat. Întreabă: „Tovarașa, ce zor?
Și încotro ți-i drumul?" Dar taxatoarea, lui:
„De unde ești, măi, frate, ce fel de muncitor,
Dacă nu știi că mergem să-i batem pe burjui?!"

Zîmbi atuncea Lenin. Zîmbi cu fața toată.
Și, în vagon zîmbiră și cîțiva muncitori,
De parcă se-aprinsese un soare deodată,
Ascuns o lungă vreme, acum, din nou al lor.

Și, după miezul nopții, la Smolnîi a sosit,
O dată cu mulțimea, purtînd același nume,
Trecu prin poarta mare. De-atunci stă neclintit,
La cîrma lui Octombrie, pentru întreaga lume!

Aștept răspuns...

Am primit două scrisori care seamănă foarte mult între ele. Atît Popescu Eugen din comuna Dobreni, raionul Piatra Neamț, cît și Ganea Elena din Ocnița, scriu despre comportarea frumoasă a unor colegi de-ai lor, fruntași la învățătură și la disciplină. Dar în același timp amîndoi corespondenții descriu faptele urîte ale altor colegi, fapte care le provoacă îngrijorare.

Îngăduiți-mi, dragi pionieri, să mă adresez de astă dată nu corespondenților, ci chiar elevilor citați ca exemple negative în cele două scrisori.

Așadar, să stăm de vorbă mai întîi cu Trepăduș Vasile din Dobreni. Mă întreb, Vasilică, de ce ești atît de nedisciplinat? De ce nu vrei să fii atent la lecții? De ce te foiești mereu în bancă și, dacă ți se face o observație, mai și răspunzi obraznic? Cum îți permiți să rupi foile din jurnalul clasei? De ce te crezi mai grozav decît colegii tăi și nu ieși din clasă în rînd cu ei? Cine te-a învățat să sari pe bănci, să le muți de la locul lor și să le strici în neștire, fără să-ți pese de nimic?

Ai putea să-mi răspunzi de ce te porți așa de rău? Aș fi foarte mulțumit dacă te-ai așeza frumușel la masă și mi-ai scrie un răspuns. Dar știi, sincer de tot, fără ocolișuri, de la om la om și de la inimă la inimă. Poate, cu acest prilej, te-ai gîndi mai bine la purtarea ta și ți-ai lua angajamentul să te îndrepți.

Tare m-ar bucura o asemenea hotărîre. S-ar bucura și profesorii tăi, și părinții, și colegii. Gîndește-te. Eu aștept.

Și acuma, să vedem ce se întîmplă cu Bucă Marin și Glodeanu Dumitru din Ocnița care, așa cum ne relatează corespondența, cu cît sînt mai indisciplinați, cu atît se cred mai viteji. Să vă pun și vouă cîteva întrebări, dragii mei: De ce vorbiți în timpul orelor? De ce aruncați hîrtii prin clasă? De ce fărîmițați pîine, faceți cocoloașe și bombardați cu ele fetele? De ce, în timpul pauzei, faceți atîta tărăboi și vă luați la bătaie? Oare v-ați împrietenit amîndoi ca să vă întreceți în note rele și în obrăznicii?

Eu cunosc altfel de prietenie, cu alte scopuri și cu alte rezultate. Cunosc prieteni care se ajută la învățătură, care fac împreună sport, joacă șah, citesc cărți și discută despre conținutul lor, merg împreună în excursii, învață cîntece frumoase. Astfel de prietenie, da! Însă voi cu ce vă alegeți din prietenia voastră? Cu tot soiul de prostii și cu vînătăi pe obraji.

Vă rog și pe voi să-mi trimiteți o scrisoare de răspuns. Sînteți de acord? Haide, vreau să știu ce gînduri aveți pentru viitor. Pînă atunci, vă doresc sănătate și... grabnică îndreptare.

Eugen Frunză

CARNET ISTORIC

Pe apa Rîmnei

... Oștenii, prăfuiți, înaintau toropiți în șea. Erau puțini la număr față de turcii care amenințau să invadeze țara, dar mergeau hotărîți să-și apere patria, vatra părintească. Domnitorul era cu ei; mergea călare, neobosit. Înalt, de o statură uriașă și de o construcție robustă, în care se vedea fierbînd puterea, îi îmbărbăta pe toți. Privindu-l, oștenii se ridicau și mai mîndri în șea, se priveau între ei și nu puțini erau aceea care spuneau:

— Cu el, o să izbîndim!

— Numai de nu ne-ar trăda boierii...

— Boierii? Ehei, boierii, grăi un oștean, un răzeș bărbos, ar trăda, dar se tem. Știi ce-a zis boier Golea cînd s-a hotărît să luptăm?

— Ce? întrebară cîțiva, curioși.

— Vodă Ioan, cînd a primit poruncă de la Țarigrad să mărească tributul și peșcheșurile către poartă, a zis solului turc: banii aceștia mai bine îi folosim să recrutăm o armată care să izbăvească poporul de toate asupririle turcești!... Turcul s-a-nfiorat văzîndu-i privirea cumplită. S-au înfiorat și boierii... Ei totdeauna s-au avut mai bine cu turcul, cu care s-a-nfrățit să ne jupoaie pe noi, poporul de jos. Apoi, cînd a fost la sfat, la «adunarea stărilor», boier Golea a vorbit în numele marilor nobili: „Alege, doamne, din două pe cea mai bună: sau pleacă-ți capul înaintea împăratului turc, sau întoarce spatele și părăsește țara. Dar cu turcul nu te apuca la luptă". Uite, așa a zis...

— De-aia îi miluie Ioan Vodă cu tăierea capetelor, că-i prinde cu viclenie împotriva-i, că-s hapsîni și vînzători de neam și de țară...

Treceau printre dealuri, de-a lungul viroagelor pe care abia înflorise primăvara. Se-apropiau de satul Jiliștea, mergînd pe lîngă Rîmna. Rîul clipocea în vale, umflat de ploile din ajun.

Și atunci, a sunat semnalul. Cercetarea găsise lîngă Jiliștea tabăra turcilor veniți să-l pedepsească pe domnul moldovean pentru nesupunere.

Oștenii se rînduiră pentru atac.

Se rînduiră pentru atac și cele 12 sotnii de cazaci ai hatmanului Sviercevski, de la Zaporojie, care sosiseră în ajutor moldovenilor.

Și cînd plecară să-nconjure tabăra, trimișii răzeșilor se-nfățișară lui Ioan Vodă:

— Vino în mijlocul nostru, doamne... Căci numai noi sîntem cu dragoste și credință, ca nu cumva, înșelat de cei mari, să fii dat viu în miinile turcului...

Cînd au început să bubuie tunurile moldovenești, în tabăra turcă a izbucnit panica. Atunci au atacat din spate cazacii zaporojeni, iar din celelalte părți — oastea moldovenească.

Un măcel groaznic a înroșit cîmpia. Înebunită de groază, surprinsă nepregătită, oastea turcă, pe care boierii trădători o credeau de neînvins, fu bătută și înfrîntă, iar restul armatei otomane fugi în derută.

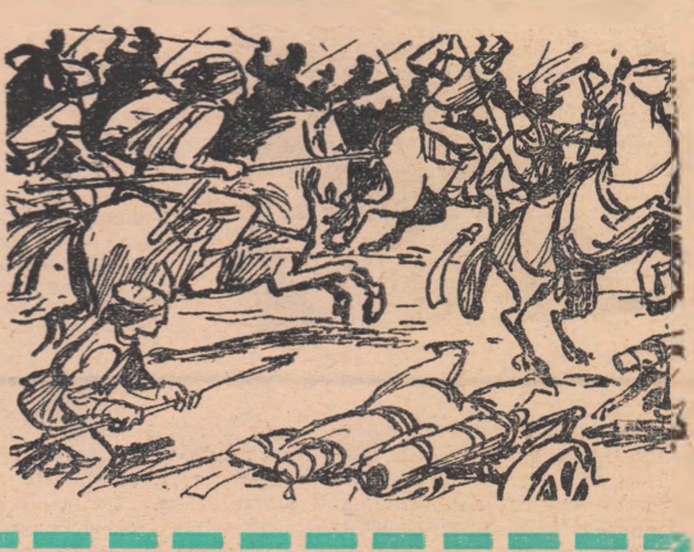
Izbind necruțător din urmă, Ioan Vodă, cu oastea sa puțină, îl urmări cu înverșunare pe inamic, ocupă Bucureștiul, atacă Brăila...

Multă vreme apoi s-a vorbit de bătălia sîngeroasă de pe apa Rîmnei, de la Jiliștea, despre vitejia legendară a armatei moldovene.

Bazîndu-se pe pedestrimea răzeșească, pe mica nobilime de țară, Ioan Vodă a apărat Moldova de puhoiul otoman, iar bătălia de la Jiliștea a rămas în istorie ca o măreață victorie a moldovenilor asupra armatelor turce, ca un exemplu de bărbăție și dîrzenie în lupta pentru apărarea patriei. Iar domnul moldovean, cel care se intitulase „tatăl moldovenilor", cumplit pedepsitor al trădărilor boierești, cu aceeași străşnicie — cum scria un cronicar polon — a știut să insufle poporului respect și dragoste... că după aceea (poporul) nu numai că l-au cinstit și l-au temut, dar s-au luptat cu multă bărbăție pentru el

Ioan Vodă a rămas în istorie — alături de Mircea cel Bătrîn, Ștefan cel Mare, Mihai Viteazu — ca un mare conducător de oști și ca un viteaz apărător al patriei sale.

EMIL EMANOIL

in regi- se pre- an con- 300 săli pe șan- t în toi mnă în Pitești.

Curtea de Argeș, Cîmpulung Muscel, Rucăr, Horezu, din multe sate și comune ale regiunii. Pînă la începerea viitorului an școlar, la Timișoara și Reșița, regiunea Banat, se vor construi, de asemenea, trei școli cu cîte 16 săli de clasă, iar la Ciudanovița, din aceiași regiune, o școală cu 8 săli de clasă.

Prin grija părintească a partidului, alte mii și mii de copii din patria noastră vor cunoaște în septembrie emoția și bucuria de a începe cursurile noului an școlar în școli noi, cu săli de clasă spațioase, moderne.

Fotografia alăturată înfățișează noul local al Școlii de 8 ani din comuna Sohodol (Țara moților).

COLȚUL CURIOȘILOR

Elevul Năniu Titel de la Școala de 8 ani nr. 2 din comuna Rotunda, regiunea Oltenia ne roagă să-i răspundem la următoarea întrebare:

DE CE OAMENII DE PE GLOB NU VORBESC ACEEAȘI LIMBA?

Răspunde Acad. AL. GRAUR

După datele științei actuale, omul a apărut, acum vreo 500 000 de ani, cînd, silit de colaborarea în muncă cu semenii săi, a început, în același timp, să gîndească și să vorbească. Se socotește în general că acest proces s-a petrecut într-un singur punct al globului pămîntesc, într-o regiune tropicală. După ce vreme îndelungată o anumită situație a fost însoțită de scoaterea anumitor sunete sau grupuri de sunete, oamenii în devenire au început să facă în mod conștient legătura între acea situație și acel grup de sunete. Astfel au apărut primele gînduri și prima lor comunicare, prin vorbire.

Dar oamenii primitivi aveau destul de puține lucruri de comunicat, pentru că și gîndirea lor era săracă, numărul cuvintelor era mic și nici alcătuirea lor, nici organizarea lor în propoziții și fraze nu era atît de sistematică cum e azi.

Societatea primitivă în sînul căreia a apărut pentru prima oară comunicarea prin cuvinte n-a putut rămîne multă vreme unitară: înmulțindu-se, oamenii nu s-au mai putut hrăni pe un teritoriu restrîns, ei au fost nevoiți să pribegească în căutarea a noi posibilități de viață și astfel s-au risipit în grupuri depărtate unele de altele. În noile locuri unde au ajuns, împrejurările erau diferite, ei întîlneau noi animale și plante care trebuiau numite și deci se creau noi cuvinte, diferite de la un grup la altul.

Pe altă parte, mintea oamenilor se dezvolta, gîndurile deveneau mai numeroase, iar modul de a le comunica prin vorbire se perfecționa și se îmbogățea. Fiind la mari distanțe unele de altele, diversele colectivități au modificat fiecare în felul său materialul moștenit de la strămoșii comuni. Astfel s-a ajuns ca diversele grupuri, dacă se întîlneau întîmplător, să nu se mai înțeleagă între ele.

Cînd s-a petrecut această ruptură? Ar fi imposibil de stabilit un an sau chiar un secol, dar în orice caz este foarte probabil că nu la mult timp după ce au luat ființă limba și gîndirea.

COLȚUL CELOR MICI

Desigur, nu o dată ați poposit împreună cu părinții voștri sub cupola albastră a circului. Ați văzut la „lucru" acrobați, jongleri, dresori de animale, comici, iluzioniști. Ați trăit clipe de emoție cînd au evoluat acrobații la trapez; dar în același timp ați rîs din toată inima cînd Sache sau Tonino au povestit o nouă șaradă. Cum e și firesc, ochii voștri însă nu au pătruns dincolo de arenă. Ei n-au ajuns în cealaltă arenă — ce-i drept de proporții mai mici acolo unde se nasc viitoarele numere de circ, acolo unde se desfășoară antrenamentul lung și continuu al artiștilor. Aveți această ocazie însă acum. Însoțindu-ne, veți afla astfel cîtă muncă se ascunde în spatele aplauzelor pe care voi le dăruiți cu atîta dragoste artiștilor de circ.

Cinci minute cu Păcală, Val Vîrtej și... Dem Savu

Într-una din cabinele circului de stat l-am întîlnit pe actorul Dem Savu cunoscut vouă de la emisiunea Val-Vîrtej. Se pregătea, — nu să plece într-o cursă lungă, ci să intre în arenă. Ca scenarist, ca regizor și interpret al spectacolului „Păcală și Tîndală", Dem Savu ne-a răspuns la cîteva întrebări fulger.

— Vă place circul?

— Enorm!

— Diferă mult de teatru și... televiziune?

— E foarte greu să le compari... Munca în circ presupune în primul rînd luni de zile de antrenamente. În plus scena... vreau să spun arena care-l solicită pe artistul de circ să se rotească permanent, să fie mereu în fața tuturor spectatorilor care-l urmăresc din toate... colțurile... sălii circulare.

În arenă

Lumina a invadat arena circului. Un moment de liniște, pentru ca imediat, orchestra să atace o melodie vioaie.

Un „Lalei-hop" scurt și în arenă intră cu viteză uimitoare o fată tînără călare pe un superb cal roșcat. Călărește cu precizie, cu siguranță. O clipă o vezi în picioare, pe spinarea calului, pentru ca, în minutul următor s-o vezi aproape sub burta calului adunînd din viteza acestuia, cîteva năframe înșirate pe jos.

În arenă intră mereu alți călăreți. În mijlocul tuturor îl recunoști pe maestrul Kratejl care dirijează, întocmai unui șef de orchestră, această frumoasă demonstrație de curaj și virtuozitate. De 56 de ani bătrînul maestru educă generații de călăreți, supune și determină caii să zboare în arenă întocmai cailor din basme, să valseze, să se încline reverențios în fața publicului care aplaudă.

Dresura animalelor este un lucru greu. Fiecare mișcare cu care calul se înfățișează publicului, în manejul de lucru se descompune în figurile care se compun.

Și să nu uitați: precizia și siguranța călărețului, frumusețea mișcării cailor în arenă, ascund, dincolo de arenă ore nesfîrșite de muncă și răbdare, de dragoste și curaj în meseria aleasă.

3 ani în... cîteva minute

Toate privirile sînt îndreptate sus, sub cupolă. Sutele de spectatori și-au oprit pentru un moment răsuflarea. Alături de ei, din mijlocul arenei, un om cu fire albe de nea privește, cu aceiași încordare, spectacolul. E maestrul Ernesto, decanul de vîrstă al acrobaților aerieni. Adrian Curelaru, unul din elevii săi execută o „cascadă", la trapezul zburător. E emoționat. 1, 2, 3, 4... Acum e momentul. Pentru cîteva clipe în întreaga sală se simt respirațiile întretăiate. După aceea însă se aude un ropot prelungit de aplauze.

Unele din figuri sînt ușoare, altele însă mai grele. Pentru ambele, acolo sus, la cîțiva zeci de metri distanță de pămînt, ai nevoie de curaj, de multă exersare, de voință, de dorința de a reuși. Figurile pentru acrobațiile de parter sînt mai grele. De aceia și învățarea lor cere un exercițiu mai îndelungat, o pregătire mult mai intensă. Uneori unei figuri — așa cum ne spunea Nelu Lazăr — dedici ani întregi de exercițiu. Numărul prezentat cîteva minute, la ultimul spectacol al circului „Păcală și Tîndală", trupa Lazăr îl repetă de 3 ani. Rețineți deci. 3 ani, pentru cîteva minute.

Ne vorbește Gen Munteanu

Gen Munteanu s-a născut ca să spunem așa, jongler. Părinții săi, ambii artiști de circ, i-au insuflat de mic copil dragostea pentru această artă. Și iată-l acum, la 42 de ani, numărîndu-se printre artiștii fruntași ai circului de stat. Îl rugăm să ne vorbească de meseria pe care a îndrăgit-o.

„Pentru spectatori, cele executate de jongler în arenă, nu i se par prea deosebite. Aceasta însă pînă în momentul cînd încearcă și el să-l imite. Atunci abia își dă seama că pentru a reuși e nevoie să cunoască un... secret. E calmul, stăpînirea de sine și multă muncă încordată. Desigur, într-o formație de jongleri așa cum am prezentat astă-seară se mai ridică și problema coordonării, a sincronizării. Mișcările noastre, a patru jongleri, trebuie adaptate la aceleași timpuri. Orice graba atrage după sine alte greșeli. Firește această sincronizare cere și ea luni întregi de munca, de exercițiu. De multe ori se întîmplă chiar după tot acest exercițiu îndelungat să nu reușești. Ce credeți că facem atunci? Dăm înapoi? Nu, mergem înainte...

Hocus-pocus sau abracadabra?

— Nici una, nici alta, ne-a răspuns cu liniște, dar nu indiferent maestrul Iosefini. Prestidigitația, iluzionismul au încetat de mult să mai fie speculații de șarlatani. Înainte vreme se credea că iluzionismul este puterea unui magician. De fapt, fiecare lucru, fiecare experiență a noastră își are explicația științifică, firească. Evident, prea multe lucruri n-am să vă dezvălui pentru că nu veți mai fi atenți la demonstrațiile noastre în arenă. Pentru că în fond la iluzioniști, la prestidigitatori trebuie să fii atent. Foarte atent. Nu degeaba spunem: „din indemînarea noastră și neatenția dv..." Așadar, atenție. Mare atenție.

— Ce aveți în pregătire, maestre Iosefini?

— Formula magică, un spectacol dedicat în exclusivitate iluzionismului.

Și acum, dragi prieteni, Sache (Dănilă Prepeleac) și Tonino (Nătăfleață) vă prezintă o întîmplare în care, în rol de pictori au reușit să-și bată joc de boier. La început cei doi își manifestă dorința de a-i face „portretul" boierului, apoi pictorii studiază trăsăturile boierului, iar acum... caricatura este gata.

Carnet cultural

Vă prezentăm pentru perioada 22 aprilie—29 aprilie a.c. din emisiunile noastre de radio pentru pionieri.

În fiecare zi, la ora 6,45 emisiunea: Salut voios de pionier.

MIERCURI, 22 APRILIE	
14,30 pr. I 29'	Roza vînturilor. **Din cuprins: — Micii geografi alcătuiesc harta raionului lor; — Lecturi geografice.**
20,30 pr. I 10'	Noapte bună, copii: **„Bradul", poveste engleză.**
JOI, 23 APRILIE	
9,30 pr. II 29'	Vreau să știu: **„În lumea vitezelor" (II). (Reluarea emisiunii din 20 aprilie a.c.).**
14,30 pr. I. 29'	Prietena noastră cartea. **Din creația clasicilor literaturii universale: Edgar Allan Poe.**
20,30 pr. I. 10'	Noapte bună, copii: **„Cuibul vîrtecapului", povestire de Eugen Jianu.**
VINERI, 24 APRILIE	
9,30 pr. II 29'	Radioracheta pionierilor. **(Reluarea emisiunii din 21 aprilie a.c.).**
14,30 pr. I 29'	Emisiune de basme: **„Coarnele împăratului", basm popular gruzin.**
20,30 pr. I 10'	Noapte bună, copii: **„Nevoia te învață", poveste bulgară.**
SÎMBĂTĂ 25 APRILIE	
9,30 pr. II 29'	Roza vînturilor. **(Reluarea emisiunii din 22 aprilie a.c.).**
14,30 pr. I. 29'	Prietenii lui Do-Re-Mi: **„Frumusețile naturii oglindite în creația marilor compozitori".**
20.30 pr. II. 10'	Noapte bună, copii: **„Ceapa și scăldatul".**
DUMINICĂ, 26 APRILIE	
8,00 pr. II 29'	Clubul voioșici.
8,30 pr. II 60'	Teatru la microfon pentru copii: **„Cetatea de pe stînca verde". Scenariu radiofonic de Vasile Chiriță, după romanul lui Dumitru Almaș.**
8,50 29'	**Emisiunea în limba germană pentru pionieri și școlari (297, 261, 330, 4,38 m).**
LUNI, 27 APRILIE	
14,30 pr. I 29'	Vreau să știu. **Din cuprins: — Ciclul „Povestiri despre trecutul îndepărtat al pămîntului nostru". Prezintă C. Nicolaescu—Plopșor, membru corespondent al Academiei R.P.R. — Agenda științifică a lunii aprilie.**
20,30 pr. I 10'	Noapte bună, copii: **„Șoarecele și ursul", poveste finlandeză.**
MARȚI, 28 APRILIE	
11,45 pr. I. 15'	Radio prichindel: **„Ineluș", scenetă de Florin Iordăchescu.**
14,30 pr. I 29'	Radioracheta pionierilor: **„Pe urmele lui Cronos" — radiodocumentar de Radu Nor.**
20,30 pr. I. 10'	Noapte bună, copii: **„Prietenie", poveste de Domnița Moldoveanu.**

O povestire cu panoul de onoare

Gospodăria agricolă colectivă „7 Noiembrie" din Băilești este foarte mare și bogată. Sectorul zootehnic, atelierele sînt aproape de locuința noastră. La atelierul de lemnărie lucrează și bunicul meu. El mi-a vorbit de multe ori despre gospodărie, despre averea ei. L-am rugat să mi-o arate și mie. „Cînd o să te faci mai mare" — îmi răspundea. Și iată că m-am făcut mare: am deja 9 ani. Așa că, într-o zi, împreună cu bunicul am vizitat gospodăria. Întîi m-am oprit la grajduri. Aci am văzut multe vaci și mulți viței foarte frumoși, iar îngrijitorul mi-a povestit cum sînt hrăniți viteii cu biberonul. Am vizitat apoi crescătoria de păsări. La puiernită am stat mai mult și nu mă mai săturam privind puicuțele, care sînt toate albe și frumoase. După cîteva ceasuri iată-mă și în atelierul unde lucrează bunicul.

Aici am stat de vorbă cu tovarășii de muncă ai bunicului. Le-am spus și o poezie. A doua zi, am trecut și pe la sediul gospodăriei. La intrare am văzut un panou de onoare. Curioasă, m-am uitat la fotografii. Printre alți colectiviști, am văzut și portretul bunicului. Am rămas uimită pentru că, deși bunicul îmi vorbise de multe ori despre gospodărie și despre oamenii care îi sporesc mereu averea prin munca lor, el nu-mi spusese niciodată că este fruntaș. Tata a văzut uimirea mea și mi-a explicat cum a muncit bunicul și de ce portretul său a fost pus la panoul de onoare al gospodăriei. Apoi tata mi-a spus: „Să-i urmezi exemplul". Și l-am urmat.

Astăzi și fotografia mea se găsește la panoul de onoare al școlii. O surpriză plăcută pentru tata și pentru bunicul!

MITROI I. RODICA
Școala de 8 ani Băilești,
raionul Băilești,
reg. Oltenia

HANDBAL IN ȘAPTE

Printre sporturile care cunosc o deosebită dezvoltare se numără și handbalul. Performanțele obținute de echipa de băieți a R.P.R. la cea de-a V-a ediție a campionatelor mondiale de handbal ne situează pe primul loc.

Acest sport, practicat în sală sau în aer liber, contribuie la călirea organismului, la dezvoltarea lui armonioasă, întrucît practicarea lui necesită o activitate fizică asemănătoare cu atletismul și gimnastica.

Ne vom opri mai mult asupra aruncărilor și a paselor.

1. *Pasele.* Ochiul trebuie să fie întotdeauna pe „fază". După ce am primit mingea urmează s-o pasăm altui coechipier. Pasa o facem fie în mișcare, fie de pe loc, dar trebuie să ținem seama de direcția de deplasare a acelui ce primește pasa și de poziția acestuia față de adversar. Cum pasăm? Se cunosc nenumărate procedee tehnice. Unele dintre ele se execută mai ușor, altele însă cer o înaltă măiestrie în execuție. Bunăoară, pasele pe la spate executate de Mozer, de asemenea cele pe deasupra umărului folosite de Ivănescu au creat panică în rîndul adversarilor.

2. *Aruncările.* Procedeele de aruncare la poartă au o importanță deosebită, deoarece cu ajutorul lor se concretizează jocul unei echipe și se obține victoria. Aruncările la poartă, destul de spectaculoase, constituie elementul cel mai plăcut de învățat. Există un număr mare de aruncări. Iată cîteva din ele: aruncarea de la șold, aruncarea prin evitare și aruncarea prin plonjon.

Primii pași

Aruncarea de la șold este executată cu multă măiestrie de Mozer, care, de altfel a devenit golgeter la recentul campionat mondial. În acest caz mingea este aruncată de jos, de lîngă șold, prin surprindere.

Aruncarea prin evitare, pe care o folosesc eu, a necesitat o pregătire îndelungată și grea, dar în același timp și plăcută. Se execută astfel: cu mingea în mîna dreaptă, te îndoi în partea stîngă pînă cînd aproape atingi solul cu degetele miinii stîngi, și din poziția aceasta arunci puternic mingea în poartă.

Aruncarea prin plonjon este folosită foarte des după ce mingea a fost aruncată din plină viteză în poartă, corpul nu cade înainte, pe sol, sprijinindu-se pe miini.

Cum se învață? La început aruncările se execută de pe loc, apoi din deplasare. Ele cer o coordonare perfectă între mișcarea brațelor și picioarelor. Aruncarea presupune: poziția inițială, poziția pregătitoare, execuția propriu-zisă și poziția finală. De obicei se începe cu aruncări simple de pe centru, urmînd cu aruncările de pe pivot, din plonjon și de pe extreme. Se execută aruncarea fără adversar, aruncări cu adversar în față și aruncări în condiții de joc.

Dacă am început să învățăm aruncarea de la șold, de pildă, să n-o abandonăm pe drum pentru a învăța o alta, ci numai după ce am învățat-o bine putem trece să învățăm un alt procedeu.

Printr-o muncă de antrenament continuă, planificată și bine organizată, sub conducerea antrenorului, care să îndepărteze la timp toate greșelile ivite în procesul de învățare veți reuși să obțineți rezultatele dorite.

prof. VIRGIL HNAT
maestru emerit al sportului,
căpitan al echipei R.P.R.

Handbaliștii noștri peste hotare

Echipa noastră de handbal în 7, după victoria de la Praga

N-a trecut prea mult timp de cînd, pe toate meridianele globului, în zeci de limbi, centralele telefonice anunțau victoria handbaliștilor romîni la recentele campionate mondiale de la Praga: „Romînii au ieșit campioni"...

În toate limbile victoria echipei noastre masculine de handbal în 7 era comentată în superlative.

Cîștigătorii precedentului campionat mondial de la Dortmund au confirmat, în fața tuturor, supremația handbalului romînesc în lume.

Cîștigarea campionatului mondial, în 1961, la Dortmund de către echipa masculină, cucerirea titlului de campioană mondială, în 1962, la București, de către echipa feminină a țării noastre și recenta victorie, din martie 1964, de la campionatele mondiale de la Praga, iată o suită unică în istoria handbalului.

Nici nu s-a stins ecoul memorabilului succes al handbaliștilor la Praga, că iată, într-alt oraș din Republica Socialistă Cehoslovacă, la Bratislava, în finala „Cupei Campionilor Europeni" la handbal feminin, o formație de club a țării noastre, Rapid București, a terminat învingătoare meciul său cu campioana Danemarcei, Hälsingor, clasîndu-se prima echipă a continentului.

Un minunat buchet de strălucite succese pe care handbaliștii noștri l-au adus patriei.

M. POP

Școala noastră sportivă

SCURTĂ ISTORIE

Joc relativ tînăr, handbalul s-a dezvoltat, concomitent, în mai multe țări europene.

În 1892 în Cehoslovacia profesorul I. Klenteer, a inventat „Ceska Hazena" (handbalul ceh) ale cărui prime reguli au fost luate din regulamentele jocurilor de fotbal, rugbi și baschet. Cîțiva ani mai tîrziu în Danemarca, sub îndrumarea profesorului H. Nielsen, a apărut un joc numit „Handbold", care se aseamănă foarte mult cu jocul de handbal de astăzi.

Patria jocului de handbal modern rămîne însă, Germania. In 1917, profesorul de gimnastică M. Heiser, a compus împreună cu elevele lui un joc bazat pe regulile fotbalului, torbalului și rafbalului. (Ultimele două sînt jocuri specifice nemțești). Regula principală a jocului interzicea orice fel de luptă în jurul mingii și orice fel de alergare cu mingea. Prin transformări judicioase, profesorul K. Schelenz a dezvoltat jocul, permițînd alergarea cu mingea și lupta pentru minge. In această formă jocul a găsit răsunet chiar și printre bărbați. Din anul 1920 noul joc a fost cultivat cu regularitate și peste hotare, bineînțeles ca handbal în 11.

La noi în țară primele jocuri de handbal au loc la Sibiu în anul 1925. În 1936 se înființează Federația Romînă de Handbal, iar un an mai tîrziu datorită extinderii pe care o capătă acest nou joc, se organizează primul Campionat național. Alături de handbalul în 11 în ultimele două decenii a început să se dezvolte și handbalul în 7. El capătă, de altfel, zi de zi, teren tot mai mult în detrimentul handbalului în 11. În istoria jocurilor olimpice, doar o singură olimpiadă a cunoscut întreceri de handbal. Este vorba de Olimpiada din 1936 la care echipa Germaniei, învingînd Austria, a obținut medalia de aur.

ȘAPTE FETE

Eroii reportajului nostru — pionierii Școlii de 8 ani nr. 12 din Sibiu — au alcătuit două echipe de handbal în șapte: una de fete și una de băieți.

Dacă veți observa că vorbesc cu mai multă simpatie despre cele șapte fete, să nu mi-o luați în nume de rău — n-o fac pentru că despre cei șapte băieți n-aș putea să vorbesc la fel. Nu... ci pentru că...

Dar mai bine să vă fac și vouă cunoștință cu cele șapte fete: Duduială Nicoleta — căpitanul echipei, clasa a VII-a A, o foarte bună elevă la învățătură; Gligor Lucia, clasa a VII-a A; Trif Felicia, clasa a VII-a A; Șerb Rodica, clasa a VII-a A, la fel de bună la învățătură ca și Nicoleta; Suciu Daniela, portarul echipei, clasa a VII-a D; Bîrsan Viorica, clasa a VII-a C și Connert Grette, clasa a VII-a B. O precizare foarte importantă: în echipă toate pionierele învață bine.

Și acum să cercetăm împreună o fișă puțin obișnuită, — caietul tovarășei profesoare Letiția Gagiu, care a consemnat datele susținerii meciurilor și palmaresul victoriilor — din care aflăm:

1 octombrie 1963: *Școala noastră a susținut în cadrul turului campionatului de handbal al „Cupei pionierilor" un meci cu echipa de handbal a Școlii de 8 ani nr. 9. Scor final: 12—9 pentru echipa noastră.*

3 octombrie 1963: *am jucat cu Școala de 8 ani nr. 5. Scor final: 3—0 pentru echipa noastră.*

Deocamdată sînt la... primii pași. Echipa pionierească de handbal în 7 din comuna Snagov — sat, regiunea București, e la antrenament.

8 octombrie 1963: *S-a desfășurat etapa a treia a campionatului. Am jucat cu Școala de 8 ani nr. 9. Am învins cu scorul de 5—1.*

15 octombrie: *a IV-a etapă; am jucat cu Școala de 8 ani nr. 3. Am învins cu scorul de 4—1.*

În cea de-a V-a etapă, desfășurată la 17 octombrie 1963, *Școala de 8 ani nr. 12 a susținut ultimul meci al turului, cu Școala de 8 ani nr. 18. Am învins cu 3—2.*

În cadrul meciurilor din tur echipa noastră de fete s-a clasat pe locul I cîștigînd toate cele cinci meciuri jucate.

Urmează apoi semnătura tovarășei profesoare.

Este un început frumos și mai ales promițător. Sperăm însă că cele șapte fete nu se vor mulțumi doar cu victoria din cadrul turului campionatului. Acum, în primăvară, începe returul acestui palpitant și disputat campionat interșcolar. Pregătirea intensă, seriozitatea cu care se desfășoară antrenamentele aici, ne fac să gîndim că, la sfîrșitul returului, vom auzi cu siguranță că echipa de la Școala de 8 ani nr. 12 nu s-a culcat pe laurii victoriei.

Și ne vom bucura!

E. SKIBINSKI

POŞTA LITERARĂ

Dragi copii,

Mereu sosesc la redacţia noastră scrisori trimise de voi din toate colţurile ţării pentru concursul „Frumoasă şi bogată eşti patria mea socialistă". În fiecare rînd străluceşte un strop din lumina vremii noastre, în fiecare vers răsună dragostea şi recunoştinţa faţă de făuritorii noii vieţi, oamenii muncii conduşi de partid. Sîntem încredinţaţi că în viitoarele corespondenţe vom întîlni tot mai numeroase imagini inspirate de realizările de seamă ale poporului nostru, de la marile construcţii industriale pînă la minunatele tabere în care mulţi dintre voi v-aţi petrecut vacanţele.

Aşteptîndu-le, vă urăm tuturor spor la lucru!

Pe marginea scrisorilor literare sosite la concursul „Frumoasă şi bogată eşti patria mea socialistă"

Vă răspunde poetul DAN DEŞLIU

DODESCU CONSTANTIN, MĂRGĂRITEŞTI - OLTENIA: **Fără îndoială, electrificarea satelor, construcţiile social-culturale (căminul, şcoala, dispensarul), avîntul muncii în gospodăria colectivă sînt semne ale zilei de azi, demne de a fi oglindite în poezie. Din versurile trimise de tine, am reţinut îndeosebi pe acelea care înfăţişează „Şcoala nouă, luminată, / Ca o floare de muşcată!"**

ZAPOROJANU VALENTINA, VALEA SATULUI-IAŞI; GHIŢUN VIRGIL, HLIPICENI-SUCEAVA, PAŞTIU GHEORGHE, OARDA DE JOS-HUNEDOARA: **Compunerile voastre au darul de a informa foarte amănunţit pe cititor asupra transformărilor înfăptuite în diferite regiuni ale ţării în anii puterii populare. Ele scot în relief hotărîrea şi entuziasmul cu care oamenii muncii dau viaţă, zi de zi, înţeleptei îndrumări a Partidului Muncitoresc Romîn — inima de foc a patriei socialiste.**

MOLDOVAN MONICA, IPŞIMLEU, CRIŞANA: **Sînt, în scrisoarea ta, cîteva strofe frumoase, dintr-o culegere de folclor:**

„Frunzuliţă, floare rară, / Mare-i bucuria-n ţară / Că se scaldă holda-n soare / Fără urmă de răzoare! / De-ţi arunci privirea roată, / O grădină-i ţara toată. / Cu flori mîndre şi frumoase: / Colectivele mănoase. / Frunză verde şi-o sulfină, / Două flori cresc pe-o tulpină... / Ce spui, frate-frăţioare, / Strîngem floare lîngă floare?"

Mai trimite!

PĂUNESCU DANIEL, CIOCÎLTEI-ARGEŞ: **Rîndurile tale ne-au bucurat mult: deşi n-ai decît nouă ani, corespondenţa pe care-o semnezi este un adevărat model de corectitudine gramaticală şi de scriere estetică — fără ajutorul celor mari. Versurile, deşi simple şi, pe alocuri, stîngace, se remarcă prin căldură şi sinceritate. Publicăm mai jos poezia intitulată „Mulţumire":**

„La şcoala-n care-nvăţ eu,
A muncit şi tatăl meu:
Cu ceilalţi meşteri în rînd
A-nălţat zid după zid
Şi-au făcut un local mare,
Ce nu are-asemănare.
În el socotesc, citesc,
Medii de zece primesc.
Mulţumesc, tată iubit,
Pentru tot ce-ai construit,
Pentru tot ce-ai înălţat
Pentru mine, pentru sat,
Pentru patria iubită,
Veşnic reîntinerită!"

Vin apele mari

Povestire de Irimie Străuţ

Într-o după-amiază, pe cînd tăifăsuia cu doi copii, cu Onu al lui Vingărzan şi cu Grigoruţ Rîşculiţă, moş Precup Bivolaru, podarul bacului din Bălata, a auzit răcnet de om pe ţărmurele celălalt al Mureşului.

— Moş Precup, moş Precup... Vin apele mari! Într-un ceas ne ajung! Pregăteşte-te!

Podarul a sărit ca ars. Şi-a căutat parîmele şi împreună cu cei doi băietani a bătut cîţiva ţăruşi în pămînt, de care a legat strîns podul plutitor. Tot cu copiii şi-a tras pe mal cele două bărci ţinute în rezervă pentru trecut oamenii în cazul că se strică podul. Apoi se întoarse spre ajutoarele sale mulţumit, bătînd din palme:

— De acum, gata drumurile peste Mureş... Vreţi nu vreţi şi voi trebuie să rămîneţi cu mine. Ehe, dacă era podul ce se va construi aici la anu' nici că ne păsa, dar aşa... Moşul îşi întrerupse vorba, apoi icni: Copii! Da' asta ce-o mai fi? Ascultaţi!

Flăcăiaşii îşi gîtuiră răsuflarea să audă mai bine

De undeva, din susul Mureşului, răzbătea ca prin vată o vuire surdă ca de vîntoasă, aducînd cu ea pala unei boare umede

— E rîul învolburat...

— Nu... Altceva aud. Aplecaţi-vă urechea spre insulă... Parcă răzbat nişte glasuri.

— Aio, baciule! Or fi viţăii!

— Care viţăi?

— Ai colectivei. Îs vreo 20. Ieri la prînz i-or trecut cu bărcile pe ostrov să-i păşuneze în otavă. E şi ciurdarul Vlaicu Bumbuş cu ei, da' pînă aude el vuietul apelor...

Moş Precup pricepu că nu era vreme de pierdut.

O clipă păru că stă în cumpănă, apoi se întoarse spre copii:

— Măi flăcăi, vă simţiţi în stare să-mi fiţi de ajutor? Nu putem lăsa viţăii... O să-i înece viiturile de ape, pînă prinde de veste Vlaicu surd cum e, pînă află cei din sat...

— Ce trebuie să facem?

Ochii copiilor sticleau de nerăbdare.

— Desfaceţi bărcile! Urcaţi într-una şi daţi-i lopeţi. Grijiţi numai să nu vă răsturnaţi. Eu vin după voi. Pînă la insulă n-avem mult de mers.

Curînd vîrfurile bărcilor se ciocniră de malul ostrovului. Aici îi întîmpinară, întinzînd boturile umede, cîţiva viţei speriaţi mugind înăbuşiţi.

—Da'unde-o fi umblînd ciurdarul?

Pe Vlaicu Bumbuş îl aflară cioplind o rădăcină, surd la ce se petrece în jur. Abia reuşiră să-l lămurească de primejdie. Cînd pricepu se luă cu mîinile de cap:

— Repede, repede! bolborosea, alergînd de la un viţel la altul mîngîindu-i pe cei mai slăbuţi, vorbindu-le drăgăstos, ca unor copii, să-i liniştească pe cei mai sperioşi.

— Băieţi, voi rămîneţi aici cu viţăii. Grijiţi să nu se azvîrle în apă. Eu cu baci Vlaicu încep să-i trec dincolo...

Cei doi bătrîni, ajutaţi şi de copii, prinseră patru dintre cei mai mici viţei şi-i urcară în luntre.

Animalele se supuneau tăcute. Numai picioruşele subţiri şi noduroase le tremurau.

Cînd bătrînii începură să vîslească, cele patru animale, înghesuite unele în altele, parcă se mai liniştiseră. Unul singur mugi scurt, simţind fundul de lemn legănîndu-i-se sub copite.

Bărcile se îndepărtau repede, pieziş, pe rîu, ocolind tot felul de cioate, aduse de valurile în continuă creştere. Deodată unul dintre băieţi începu să ţipe: „Grigoruţ, atenţie!". Doi viţei mai măricei, cu ochii duşi după cei din bărci, se aruncaseră în rîu. Alţii se pregăteau să-i urmeze. Copiii, fără să ia în seamă răceala apei şi primejdia valurilor, se repeziră după ei. Pe primul fugar, Grigoruţ îl apucase de o ureche şi-l aducea acum spre mal, înotînd pe lîngă el. Al doilea, prins de curent, începuse să se zbată privind speriat malul ce începea să-i fugă din faţa ochilor. Onu, celălalt băietan, înotînd îl ajunse anevoie din urmă. Îşi petrecu mîna stîngă pe după gîtul viţelului, iar cu dreapta tăia valurile spre mal. Începea să-l scoată din primejdie. Dar animalul se sperie simţind palma copilului pe gîtul lat şi prinse iar să se zbată. Onu îl scăpă o clipă de lîngă el. De-ajuns cît să-l ia curentul spre un vîrtej din capătul insulei. Simţind cît de sperios e viţelul, băiatul trase o gură de aer în piept şi se afundă sub apă, începînd să-l înghiontească din adînc. Aşa animalul începu să se salte către insulă, o dată, de două ori, de trei ori, izbutind să scape de curent şi să se caţere pe mal. Onu, în schimb, cînd îşi scoase fruntea de sub apă, se văzu departe de mal, tras cu putere spre capătul insulei, unde îl aştepta pîlnia primejdioasă a vîrtejului. Calm porni să taie apa cu palmele bine lipite. Ştia că numai aşa va izbuti. Dacă se va lăsa cuprins de slăbiciune şi nu va afla un punct de sprijin, va fi furat de valuri.

După o vreme totuşi îşi încetini cositul apei cu muchea palmelor, iar răsuflarea îi devenise anevoioasă, icnită. Hainele încărcate de apă atîrnau de plumb, stînjenindu-i mişcările.

— Haide, Onule, curaj!

Ochii împăienjeniţi vedeau apa sărind în stropi prin faţa sa, iar malul cînd se îndepărta, cînd se apropia. Săgeată îi fulgeră pe dinainte zborul unei codobaturi. Pasărea privi o clipă spre copilul din apă şi se înălţă brusc în aer, cu un ţipăt scurt ca de rămas bun, vestindu-l că-i vine ajutor. Într-adevăr, între tufişurile malurilor se iţiră o clipă ochii lui Grigoruţ, apoi dispărură în frunzişul tremurător pentru ca imediat după aceea, Onu să-şi vadă prietenul, azvîrlindu-se spre el, în apă, cu o prăjină în mînă.

— Prinde-te de capăt!

Cu un ultim efort, cel din valuri întinse palma spre băţ şi cînd simţi între degete lemnul tare, îl strînse ca într-un cleşte, lăsîndu-şi trupul în voia valurilor.

— Înoată, înoată, auzi ca prin vis vocea prietenului

Onu îşi simţi corpul tresărind. Cu mîna liberă şi picioarele întinse începu să bată mai vioi apa, înlesnindu-i lui Grigoruţ să-l tragă spre ţărm.

Curînd amîndoi se aflau întinşi pe mal, îmbrăţişaţi.

În jurul lor, mîngîindu-i cu răsuflarea lor caldă, se adunaseră viţeii.

Începu să plouă. Un fulger orbitor... Ca o explozie căzu trăsnetul într-un plop apropiat făcîndu-i pe copii să sară în picioare.

O clipă încremeniră aşa. Păreau că ascultă atenţi ceva... Prin miile de zgomote din jur desluşiră glasuri de oameni.

— Moş Precup! ţipă Grigoruţ.

— Baci Vlaicu! făcu Onu.

Dar bătrînii nu erau singuri. Către insulă, prin perdeluirea picurilor repezi de ploaie se vedea plutind un adevărat convoi de bărci. Erau zeci de colectivişti din sat, chemaţi în ajutor să salveze viţeii.

Din volumul în pregătire: „Povestiri adevărate"

Desene de RAISA IUSEIN

REDACŢIA şi ADMINISTRAŢIA: Bucureşti Piaţa „Scînteii", telefon 17 60 10, 17 60 20; Tiparul: Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii" 40361